

Risgaard Knudsen: Jeg takker ministeren for svaret og skal blot tilføje, at jeg håber, arbejdet så må være tilendebragt senest i 1975 som oplyst af ministeren i januar 1969.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lene Bro* til justitsministeren:

„Vil ministeren foreslå lovgivningen ændret, så det vil være muligt at forkynde stævning her i landet for personer, der er bosat i udlandet, men har økonomiske interesser i Danmark?“

Lene Bro: Det er i dag ikke muligt at forkynde en stævning her i landet for personer, der er bosat i udlandet, men som har økonomiske interesser i Danmark. Det finder jeg helt urimeligt, da man kan se dette udnyttet i fuldt mål. Sidst har vi nu set, hvordan beboerne i Vognmandsmarken ikke har kunnet stævne ejeren af disse ejendomme, bl. a. fordi det økonomisk ville være en belastning for dem, og fordi det ville tage tid, inden de kunne se, at de kunne få deres penge igen. Det er for det meste udenlandske personer, der bor dér, de har svært ved at komme i kontakt med vores retssystem, og de har svært ved at forstå det. Jeg tror, at det ville hjælpe dem meget at få at vide, at vi her fra den lovgivende forsamling kunne hjælpe dem på en eller anden måde.

Justitsministeren (*Thestrup*): Jeg går ud fra, at spørgsmålet er foranlediget af sagen mod fru Esther Bassan, der ejer Vognmandsmarken, og som sammen med sin mand, Jacques Bassan, har bopæl i Schweiz. Det er anført i dagspressen, at man finder det urimeligt, at manden kan rejse til Danmark med en fuldmagt fra sin hustru for at opkræve penge, men ikke vil modtage stævninger på hendes vegne.

Det ville naturligvis være stødende, hvis der ikke kunne anlægges retssager her i landet mod personer, der har økonomiske interesser her, og jeg synes derfor, det er på sin plads at understrege, at dette jo heller ikke er tilfældet. Jeg kender ikke sagen i detaljer, men mig bekendt har der ikke været

rejst tvivl om, at der er værneting her i landet ved et sagsanlæg mod fru Bassan; det vil altså sige, at sagen skal foretages her i landet.

Det særegne ved sagen er det problem, som jeg også forstår spørgsmålet tager sigte på, nemlig at stævningen mod hende skal forkyndes i Schweiz, fordi hun bor dér. Jeg henviser her til bestemmelserne i retsplejelovens § 159 sammenholdt med § 156 om fremgangsmåden ved iværksættelse af forkyndelse for personer i udlandet; dér gælder reglerne i Haagercivilproceskonventionen af 1954. Jeg kan sige, at jeg gentagne gange i min virksomhed som dommer har haft brug for at anvende disse bestemmelser, og jeg kan også sige, at det ikke frembyder synderlige vanskeligheder at gå frem efter disse bestemmelser.

Noget andet er, at der undertiden kan opstå problemer med at få en forkyndelse iværksat, fordi den pågældende er vanskelig at træffe, men denne situation kender vi jo også her i landet, og den er der altså også midler imod både i Haagerkonventionen og i vore egne regler her i landet.

Som det fremgår af det, jeg lige har sagt, kan hr. Bassan nægte at modtage en stævning mod sin hustru her i landet, da stævningen ikke lovligt kan forkyndes for hende på denne måde. Jeg finder imidlertid ikke, at dette forhold kan give tilstrækkelig anledning til at søge retsplejelovens forkyndelsesregler ændret, da det er mit indtryk, at de i almindelighed virker tilfredsstillende.

Jeg vil gerne tilføje, at hvis det ærede medlem vil underrette mig nærmere om den sag, det drejer sig om, skal jeg meddele det ærede medlem, hvordan man lettest bærer sig ad med at få en stævning forkyndt i udlandet.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Orla Møller* til undervisningsministeren:

„Hvordan agter ministeren at løse de problemer, der er opstået for de lærerstuderende på grund af den mangelfulde gennemførelse af læreruddannelsesloven specielt med henblik på den kommende eksamen?“